

Một lần tìm được cái thiên thu...

Lần đầu tiên cảm thấy và thấy hàng chữ "Vị mà tôi đi thi gian được. Đi cái thiên thu tiếng mà còi" của ông Trần Trung Đạo, tôi nhớ thấy: Chà! cái ông này đúng là nhà thơ, văn chương bóng bẩy gì đâu. Đúng ý thì ai không thích được nhìn thấy mà còi? Tôi cũng vậy. Nhưng làm gì mà phải đi cái thiên thu còi. Mà ở đó khi nào vui thì mà còi, khi nào giận mà la rống chửi. Vì còi gì mà ông phải đem cái thiên thu đi đi lý tiếng mà còi?

Nhưng đó là hai mươi năm về trước, mà tôi vẫn còn trẻ và khoẻ lắm. Vài ngày một lần mà xách giỏ đi bẻ ra còi. Về đi và về khoẻ ngẩng đầu tiếng, như không. Ăn mà ngủ ngon trong tổ ấm. Cháu nội cháu ngoại gọi cho mà trông, chiểu đón về thăm thắp hương rồi thêm cái cà mèn để nghe thấy ăn...

Vậy đó, anh em chúng tôi đón nhận tình thương của mẹ, mà còi nhiên như chim sáo bay, và cá sấu lội. Khi vui mà còi, khi buồn thì... thôi.

Nhưng rồi năm tháng qua. Chim bay có lúc mất cánh, cá lội sẽ có ngày vướng câu. Và mà tôi rồi cũng có lúc vướng tiếng còi.

Tôi rồi như tôi rồi thì năm nào của ông Trần Trung Đạo. Bây giờ ngủ được, tôi xin góp thêm vài ông rờng: ngủ buồn nhiên được ba điếu thuốc, điếu thuốc tiên xin nghe tiếng mà còi.

Bởi vì mà đã vướng tiếng còi thì lâu lắm rồi. Mà tôi bỗng nhiên trên giường cảm thấy tháng này, im lặng và mà một. Mỗi ngày mà chỉ nói chút ít khi nào cảm thấy thất vọng và như là một câu chuyện cũ nào đó, mà sẽ kể cho bạn bè đi của con nào đang ở bên cạnh. Mà nói mà đôi mắt xa xăm như đang trở về sống lại với quặng đi xa xa nào đó. Tôi thấy nghe ngửi nghe mà kể và cảm thấy rờng mà như cái máy chiếu phim cũ, như cái gì, thì phát ra cái đó, đi rồi đi quên ngay...

Mà nói thì có, nhưng còi thì không. Hình như bỗng nhiên trẻ và già yếu đã làm tan biến tất cả sinh khí và niềm vui nào của mà đi đi tởm một còi.

Vậy mà một lần tôi đã làm được cho mà còi.

Vô tình tôi đi được cái thiên thu

Trong mấy chục em, tôi là thấy cháu u giận một với mà như như. Tuy trên tôi có mấy bà cháu, nhưng tôi hay nghĩ mình là con trai trẻ được mà còi và ...nên, nên tôi hay nói giận ba trẻ về mà cho mà vui. Mà tôi bỗng nhiên yếu đó thôi chứ vẫn đi tiếng bực vẫn rất sáng suốt. Trong nhà,

Bị n H Lai Láng

Tác Giả: ThaiNC

Thứ Sáu, 31 Tháng 8 Năm 2012 21:04

tôi là ng người có nhi m v qu n lý tài s n “n i” c a m trong nhà bank. M i tháng cái check ti n già đ c chia ra : ti n nào cúng chùa, ti n giúp tr m côi, ng i già neo đ n VN...m đ u nh h t. M t l n, tôi m i ra nhà bank l y ti n v cho m , th y m có v kho , tôi l i gi n

- M giàu quá à. Con thì đ o này nghèo l m. M cho con m t trăm sài ch i.

M h i

- Ch ti n mi đi làm b mô mà ph i xin?

Tôi nói

- Ti n đi làm v nó gi h t m i.

- R a à? B “h n” không cho mi đ ng mô đ tiêu à?

-Không! “h n” gi h t tr n - Tôi nói gi ng ch c ch n

Tôi th y m nhìn th ng con v i ánh m t th ng c m, r i sau đó m b ng tr gi ng b c b i

-Xí , cái đ s v .

Lâu l m r i tôi m i th y m kho và có h ng nói chuy n lâu nh v y nên cũng vui lây

-M i, con mà không s v m i là l đó. M coi, giòng h nhà mình t trên xu ng đ i có ai mà không s v ?

Tôi th y m suy nghĩ. Dĩ nhiên r i, vì nh ng l i tôi m i nói cũng không xa s th c là m y. Đ c m t chút, m t m sáng lên nói

- Có. Có đ á không s v .

- Ai? Tôi ng c nhiên

- Th ng L c. Th ng L c h n không s v .

“Hahaha !” Tôi ôm b ng b t c i nghiêng ng a. C i thi t. T ng ai, té ra th ng em tôi! Tôi còn l gì nó ch ? Không bi t vì th y tôi c i say s a quá, hay là m cũng m i ch t nh n ra th ng con kia c a m dù sao cũng đâu th ra ngoài khuôn kh c a gia đình? Tôi th y m há mi ng to mu n c i theo tôi mà không th phát ra ti ng. Nh ng ánh m t c a m đã nói lên t t c . M nhìn tôi, ánh m t r c ni m vui t i. Đã lâu r i anh em tôi ch a th y đ c ánh m t này.

Em gái tôi đang ng i g n đó cũng la lên

- A m c i. M c i đó.

Tôi ph i quay đi.

Ồ hay, b i vì b ng nhiên tôi mu n khóc.

N u m t l n trong đ i tôi đ c cái c m giác m ng đ n phát khóc thì đó là giây phút này. Cái thiên thu mà ông Tr n Trung Đ o s n sàng đem ra đánh đ i đó, là đây.

Bị n h lai láng...

M tôi đã y u l m r i. Nh ng vi c v sinh tiêu hóa ph i dùng tã cho m , và ph i thay luôn luôn vì m r t s ch s . Nh ng vi c này tôi không ph i lo vì m có đ n 6 cô con gái. Tuy ai cũng ph i công vi c sinh nhai, ch ng con b n b u, nh ng đã chia phiên tuc tr c, khi nào cũng có m t đ a bên c nh đ lo cho m .

Một ngày kia tôi đi làm về sớm ghé qua nhà gặp lúc em gái tôi đang loay hoay thay tã cho mẹ. Thông thường thì chị của mình háp tác thì mình nghiêng bên này một chút, co cái chân một chút...thì một người cũng có thể làm được. Hôm đó mẹ bận quá không thể mình làm nên người tác trên khi nhìn cho em tôi xoay thì xoay lui mãi vẫn không thay được. Thấy tôi thì nó mẹ ngờ kêu tôi vào phụ.

Mẹ tuy bận nhưng đôi lúc vẫn nhìn tào. Thấy tôi vào mẹ lập tức đứng không chịu nói tôi ra ngoài. Mẹ quen có con gái làm việc sinh cho mẹ, bây giờ có thằng con, mẹ không quen. Anh em tôi phải nói một hồi, cuối cùng mẹ chịu cho tôi phụ.

Đúng ra em tôi chị muốn tôi giúp nó đỡ mẹ nghiêng qua nghiêng lại chút xíu cho nó làm việc dễ dàng vậy thôi, nhưng tôi nói nó đi cho tôi tay thay thế cho mẹ, còn nó lãnh phần đi phụ. Nhưng nhiên tôi muốn tay mình thay thế cho mẹ. Trước giác cho tôi biết rằng đây có lẽ là chị của tôi cùng tôi làm được việc này. Tôi cần rằng ráng không để cho người mẹ tôi trào ra. Tôi muốn nói với mẹ tôi lúc đó rằng: mẹ ơi, ngày xưa mẹ thay cho con biết bao nhiêu cái tã, để cho đến hôm nay, khi mà tháng ngày còn lại của mẹ chắc là không còn được bao nhiêu nữa, và khi mà trên đầu thằng con của mẹ tóc cũng đã muối tiêu hai màu, mẹ thay lại cho mẹ được một cái tã.

Người ta nói cha mẹ nuôi con biết hạnh phúc, con nuôi cha mẹ tính tháng tính ngày. Tôi không cần tính cũng biết rằng chị đi tôi chị được một lần này thay cho mẹ tôi được một cái tã.

Những chiếc áo

Em tôi dọn lại căn phòng của mẹ. Vừa dọn vừa sắp xếp. Tôi biết mẹ có nhiều đồ lắm, nhưng không ngờ mẹ có nhiều quần áo và ví xách như vậy. Mẹ cô con gái của mẹ mới đi shopping sớm sớm cho mình hay cho con, thấy cái gì hay- hay, thì tay mua về cho mẹ, dù biết rằng mẹ nhiều khi chị đi đó, có sai bao giờ đâu? Thấy như thế thì con gái này nghĩ, cho lại con gái kia. Mẹ cô biết vậy mà ...vẫn mua. Một hai cô thì chị của chị đã nhiều, nhưng đến sáu cô cùng sớm bao nhiêu năm nay thì chị một cái closet phòng chị cất những quần áo, giày dép, xách tay,...là cái chị. Rồi nhiều món còn nguyên trong gói. Nhiều cái áo thì tôi đi phụ mà tôi biết chị của bao giờ mẹ, hay những đôi hài còn nguyên trong hộp.

Gom lại khoảng 6, 7 gói nhìn tôi chị quần áo của mẹ, chị cũ nhìn mẹ, thì bà mẹ tôi đem Recycle quần áo của city. City để những cái thùng nhìn gồm quần áo cũ lại. Họ sẽ chị nhìn và cho về kho recycle để tái tạo thành sản phẩm khác. Tôi thu được chị những thùng recycle này, city ghi rõ là sẽ được dùng trong những phúc lợi của thành phố như góp quần giúp bữa ăn cho những người homeless vô gia cư chị nhìn nhìn.

Cái áo cũ của mẹ trước khi bỏ vào trong thùng. Cái mùi hăng hăng quen thuộc của mẹ đi phụ vào mũi làm tôi muốn chị nhìn một. Cái mùi đó là Gió, đó là Cù Là này là biết chị nhìn của mẹ những tháng ngày nằm trên giường bệnh. Mẹ một cái áo trên tay, tôi đứng chị nhìn chị không nhìn vào bà vì có những cái áo quen thuộc mẹ vẫn hay mặc. Tôi chị nhìn áo, ngửi mùi đó quen thuộc mà có chị nhìn nhìn tôi đang ở đâu đây. Nhưng đang ở trong cái áo ...tôi nhìn nào quăng vào trong cái thùng này?

Mười năm trước đây sau khi ba tôi mất, tôi vào bệnh viện nhìn nhìn chị nhìn quần áo và một số đồ tùy

thân c̣a ba tôi ṃc ngày nḥp vịn. Tôi nḥ đã ng̣i im ôm ḅ qụn áo cụi cùng c̣a ba tôi trong lòng và cũng ng̣i tḥy cái mùi này. Cái mùi c̣a ng̣i ḅ nh, mùi ḍu, mùi thục... và tôi bịt tḥ là ḥt. Ba đã ra đi vĩnh vịn.

Cái c̣m giác c̣a ṣ chia ly sinh ṭ đó hôm nay ḷi tṛ ṿ ṿi tôi. Ṇng ṇ ḥn nhịu. Ngày đó tôi ṃt ba nḥng ṿn còn ṃ. Bây gị thì ṃt c̣ ṃ, đâu còn ai. Ṃi ṃt cái áo ḅ vào trong thùng nḥ ṃt ḷi vĩnh bịt, ḅi vì tôi ṣ không bao gị còn nhìn thấy nó ṇa.

Tôi đã ḅ g̣n ḥt qụn áo c̣a ṃ vào thùng Recycle. Còn ḷi cái cụi cùng. Ṃt cái áo dài ṛt đ̣p, và quen thục. Tôi bịt cḥc cḥn ṃ tôi ṛt thích và ṭng ṃc cái áo dài này nhịu ḷn trong nḥng đ̣p quan tṛng. Không bịt cḥng ṃ đã ṭng ṃc trong ṃt vài ḷ c̣i hay ḥi nào đó c̣a con cái.

Tay kia c̣a tôi đã gị ṇp thùng lên nḥng ḅng ng̣ng ḷi. Hay là mình gị ḷi cái áo này c̣a ṃ làm ḳ nịm? Có nên không? Tôi ṭn ng̣n suy nghĩ ṃt ḥi, ṛi không hịu sao quỵt đ̣nh ḅ ṇt vào bên trong.

Quay xe đi, tôi ngọnh đ̣u nhìn ḷi cái thùng recycle và cḥt nghe lòng qụn đau. Tôi cḥ ḅ ḷi đó nḥng qụn áo cũ c̣a ṃ thôi, mà sao có c̣m ṭng nḥ đang lái xe đi đ̣ ḷi ṃ tôi trong đó

Chịu Cḥ Nḥt. Ṇng đã ṭt ḥt ṛi. Đền đ̣ng ngoài kia ḅt đ̣u lên. C̣ khu đ̣t tṛng tṛi cḥ có cái thùng recycle này ṇm tṛ tṛi. Tôi cho xe cḥy quanh cái thùng ṃt vòng đ̣ chào ṃ. Ṛi ṃt vòng ṇa, ṃt vòng ṇa... không bịt là ṃy vòng. Tôi không mụn ṛi. Không ṇ ṛi. Tôi không ḅ đ̣c ý ṭng ṃ tôi đang ̣ trong đó. Tôi còn ̣ đây, ṿn đang trong cái không gian thoang thọng mùi ḍu Gió, mùi Cù Là này, thì tôi ṿn tḥy còn ṃt ṣ liên ḷc nào đó ṿi ṃ. Ṇu tôi đi kḥi ṇi đây, là ḥt.

Đ̣n khi có ṃt chiếc xe khác đang đ̣ đ̣n. Tôi cụi cùng đành pḥi cho xe đi.

Vĩnh bịt Ṃ.